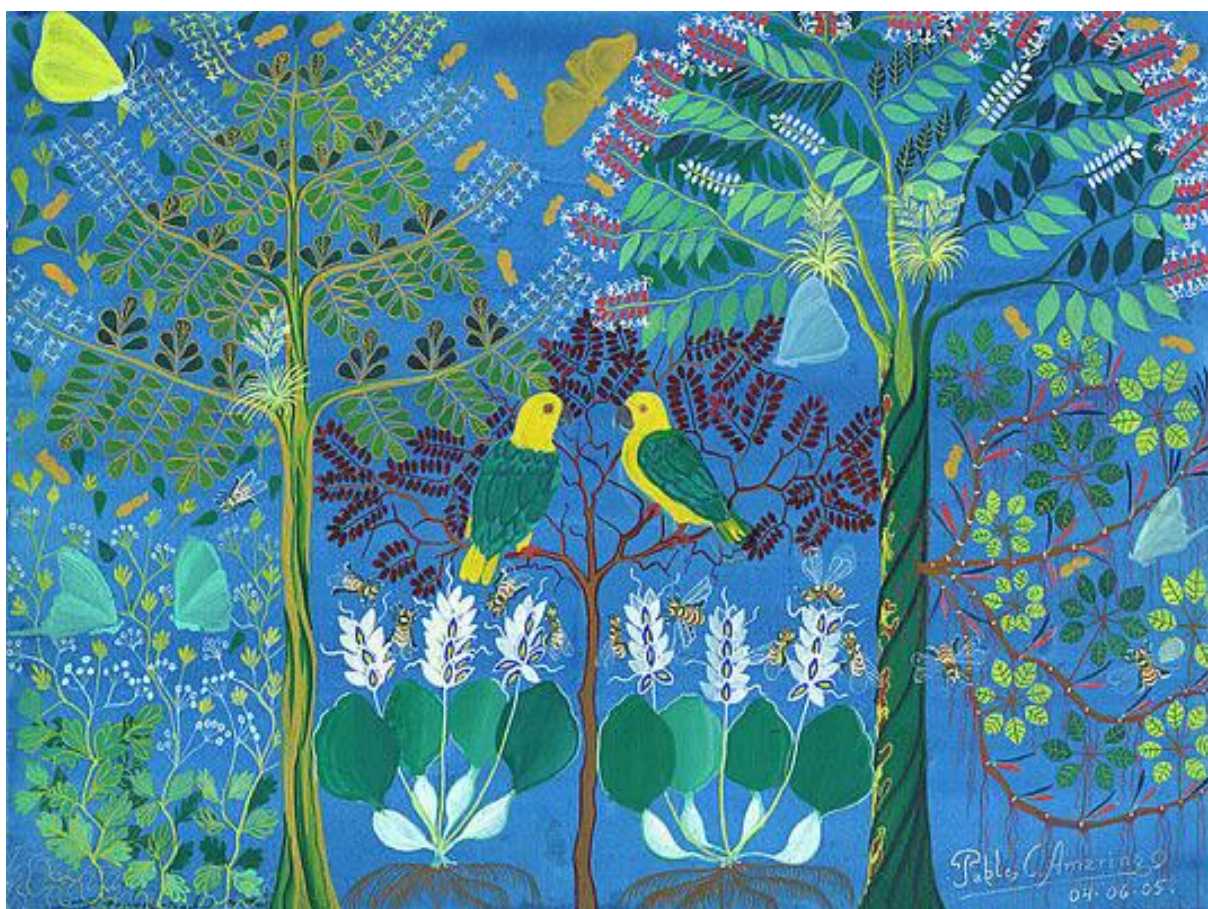

KONSTELACIJE U SLUŽBI ŽIVOTA

Završni rad edukacijskog ciklusa „Konstelacije prema Bert Hellingeru“

Pablo Amaringo

voditeljica: Alemka Dauskardt

Srpanj, 2023.

SADRŽAJ

<i>PRVI SUSRET</i>	1
<i>MUDRA PRIJATELJICA</i>	1
<i>„NISAM U SPORU S ONIM ŠTO JEST“</i>	2
<i>RUKIYE ABDUL-MUTAKALLIM</i>	3
<i>PRVA KONSTELACIJSKA RADIONICA</i>	3
<i>AYAHUASCA</i>	4
<i>ŽIVOT NAS VOLI</i>	5
<i>POZIV</i>	7
<i>PRIKAZ KONSTELACIJSKOG RADA</i>	8
<i>PJESME</i>	13

PRVI SUSRET

S konstelacijama sam se prvi put formalno susrela 2019. godine na radionici na kojoj sam i postavljala svoj rad. Sjećam se kako me nijedna tehnika s kojom sam se susrela nije toliko očarala, no svejedno mi je trebalo tri godine da im se ponovno vratim. Bila sam suočena sa znanjima koja su mi očito bila namijenjena, ali još nisam bila spremna za njih. Tri godine kasnije, kada sam se uključila u edukacijski modul, već s prvim uranjanjem u Polje sam osjetila da sam na mjestu na kojem trebam biti, nešto se u meni otvorilo i osjećala sam kako polako počinjem razumjeti jezik kojim konstelacije govore.

Danas, više od četiri godine nakon prvog susreta, gledam unatrag na put koji je moja Duša prošla i vidim slagalicu događaja i znakova, putokaza koji su me vodili i polako upoznavali s drugim načinom gledanja na svijet kojim sam danas obogaćena.

Konstelacijsko znanje, ta toliko jednostavna, ali nadnaravna mudrost, je posvuda oko nas i kada sam postala osjetljivija na te podražaje, mogla sam pronaći konstelacijske tragove i u vlastitom životu, a koji su prethodili formalnom upoznavanju sa samim konstelacijskim radom i prepoznavanju mene same u njemu. Navest ću neke od tih začudnih podudarnosti u nastavku.

MUDRA PRIJATELJICA

...iz djetinjstva me u dva navrata suočila s mojim blokadama i nerazumijevanjem, a koji su se kasnije fino stopili sa znanjem iz Polja, no trebale su godine suptilnih energetskih tektonskih pomaka da svjedočim toj promjeni.

Bile smo na koncertu jednog sjajnog mladog zagrebačkog glazbenika, ima tome i pet godina. Slušale smo koncert i ja sam svako toliko imala potrebu nešto kritički prokomentirati. U jednom trenutku, ona me pitala „*Kako bi bilo da samo slušaš, bez procjenjivanja?*“.

Sjećam se koliko me to pitanje šokiralo, jer je predstavljalo potpunu suprotnost mog dotadašnjeg načina funkcioniranja. Nasmijale smo se, ali ostala sam s nelagodnom i pitanjem – kako je moguće da netko na toliko drugačiji način pristupa stvarima, dok ja baš moram imati mišljenje o svemu?

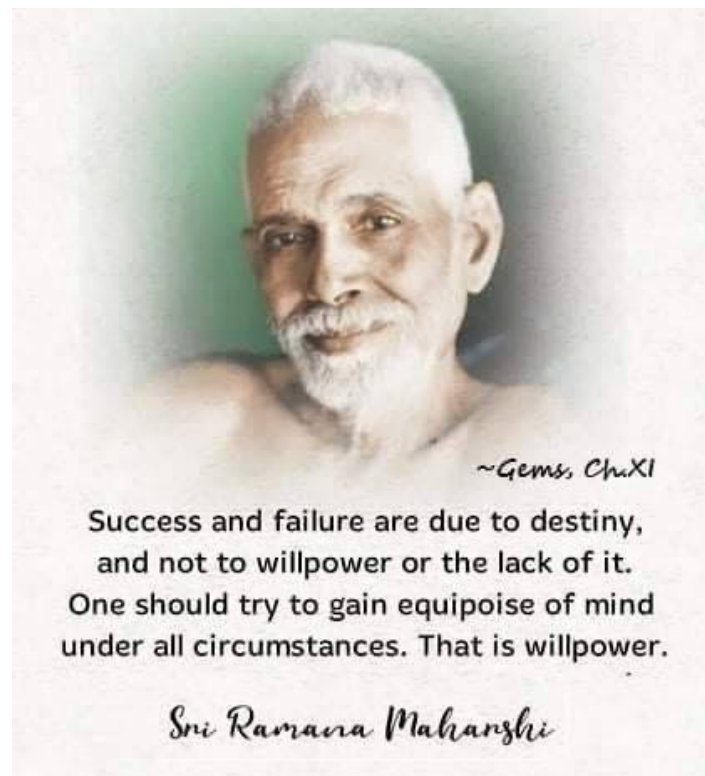
Heather Heininge

U nekom narednom razgovoru s istom prijateljicom, prepričavala sam joj kako sam upoznala čovjeka koji mi se jako svidio, između nas se ništa nije dogodilo, dosta je i stariji od mene, ali privlačnost je velika i sve vrvi napetošću. Ona se zagonetno nasmijala i rekla „*Ako sam išta naučila u životu, to je da kada naiđem na osobu koja me na taj način privlači, bježim glavom bez obzira. To nije ono što želim od odnosa*“.

Ponovno šok i nevjerica, pitala sam se što je to onda što njoj daje znak da je u kvalitetnom odnosu koji ima budućnost. Ne trebam ni navoditi kako ovaj odnos nije ni započeo, jer sam nekom providnošću uspjela zauzdati te prve iskre privlačnosti i pogledati iza tog vela iza kojeg zaista nije bilo ničeg za mene. Njene rečenice su ostale u meni, premda mi tada nimalo nisu bile jasne. Svoju istinu o muško ženskim odnosima tek sam trebala naučiti, naravno kroz veliku bol i tugu i razočaranje odnosom, zatim odustajanjem od odnosa kao takvih, da bih nakon godine dana posvećivanja samoj sebi došla pred vrata prijateljstva koje se razvijalo neprimjetno, u tišini, i shvatila da moja ljubav stoji baš tu i čeka na mene da ju pogledam. Danas je to moj budući suprug s kojim čekam dijete koje smo s veseljem priželjkivali.

„*NISAM U SPORU S ONIM ŠTO JEST*“

Baš u periodu kad sam odustala od odnosa i posvetila se „radu na sebi“, teško sam izlazila na kraj s anksioznošću koja je postala moja svakodnevica. Netom prije lockdowna, krenula sam na tjedne meditacije temeljene na metodi *self-inquiry* (koja se povezuje s velikim indijskim prosvijetljenim učiteljem koji je najčešće podučavao – tišinom, Sri Ramana Maharshi), što je za mene bilo novo iskustvo.

Godile su mi te prakse, ali mi se najviše urezala voditeljjeva rečenica: „*Nisam u sporu s onim što jest*“ koju je često izgovarao i zadavao meditacije na tu temu. Ona je ostala sa mnom kao posijano sjeme koje je strpljivo čekalo svoje proljeće da nikne.

RUKIYE ABDUL-MUTAKALLIM

Otprilike u to doba naišla sam na članak u novinama koji je ostavio toliki trag na meni da ga pamtim i danas, kao i neobično ime žene o kojoj se u članku radilo. Naime, pročitala sam kako je negdje mladić na ulici upucao drugog mladića, a zbog sukoba bandi kojima su pripadali. Na suđenju, majka ubijenog je prišla mladiću ubojici i rekla mu kako ga voli i kako mu ne zamjera učinjeno te da ne želi nastavljati mržnju, već želi sada, na licu mjesta, prekinuti niz zla. Obećala mu je pomoći i brinuti se za njega, baš kao da je njen sin.

Njeno djelo je na meni ostavilo dubok trag, mnogo pitanja, mnogo divljenja, ali osjećala sam snagu te žene i gledala je kao sveticu koja se izdignula iznad ove naše ljudske ljuštore i dotaknula samu bit i istinu.

Danas, nakon podosta konstelacijskih radova na temu počinitelja i žrtve gdje smo u svim primjerima mogli vidjeti kako su patnja i bol prisutni na obje strane i kako je počinitelj još i snažnije bremenit od žrtve počinjenim djelom, jasno mi je kako je poriv ove majke da se pokloni ubojici svog sina najponiznija gesta koju je mogla učiniti pred silama života i smrti.

PRVA KONSTELACIJSKA RADIONICA

...dotakla se mog najvećeg životnog straha, trudnoće. Te 2019., na samom početku rada na mom osobnom pitanju, voditeljica me pitala jesam li do sada imala trudnoća, na što sam odgovorila kako sam kao mlada odlučila da ne želim imati djece pa stoga nisam ni imala trudnoća, na što je voditeljica uz osmijeh odgovorila: „Pa nije to tako bilo jer si ti tako odlučila“.

Sjećam se svoje potpune zbunjenosti, jer u mojim očima, naravno da je tako bilo jer sam ja tako odlučila, tko drugi, a netko mi sada kaže da to nije zbog moje odluke. Nisam to mogla prihvatiti.

Susret s konstelacijama je bio intenzivan, sjećam se i da sam nakon pročitanih petnaestak stranica knjige Berta Hellingera koju smo dobili na radionici, tu istu knjigu odnijela u antikvarijat, samo da je udaljim što više od sebe, jer su u njoj bile iznesene misli koje su se jako kosile s mojim tadašnjim snažnim feminističkim svjetonazorom. Pretpostavljam da sam pročitala nešto mi uznemirujuće o nekom aspektu muško ženskih odnosa.

Izenadilo me i pitanje o vlastitom rođenju, koje je izgledalo tako da su majci rekli da dođe u bolnicu na indukciju jer njen liječnik odlazi na godišnji odmor i to je zadnja prilika da je on porodi. Tako je i učinila, rođena sam u mjesecu kolovozu na dan na koji je to odlučeno umjesto mene.

Voditeljica je znakovito rekla kako mi *oduzeto pravo na prvu odluku koju sam mogla donijeti na ovom svijetu, a to je odluka o tome kada ću se roditi.*

Danas, četiri godine kasnije, kad sam i sama u drugom stanju i iščekivanju skorog poroda, znam kako je baš dijete u maternici ono koje daje prvi signal ostatku tijela za početak poroda.

Ne tvrdim da znam što je to značilo za moj život, ali danas vidim poveznicu s načinom na koji sam živjela i donosila odluke. Možda ću samo spomenuti da mi od 2021. godine, kada sam donijela najvažniju odluku, a to je da dam otkaz na poslu koji me nije ispunjavao, na ogledalu u kupaonici piše riječ SLOBODA, koja mi je postala izrazito važna, kao i osjećaj da živim autentično, a ne prema tuđim očekivanjima, mjerilima, ili prema tuđem kalendaru. Sloboda da budem sve što jesam, kad jesam.

AYAHUASCA

Josh Cochran

Godine 2021. sudjelovala sam prvi put na ceremoniji Ayahuasce koju su vodili maestri iz Perua. Bez ulaženja u procese koji su se tamo pokrenuli, osvrnut ću se na glavnu povratnu informaciju koju sam dobila od voditeljice ceremonije, a to je da mi je potrebno više *poniznosti* u životu.

U tom trenutku, nije mi bilo jasno o kakvoj poniznosti se radi, jer nisam se smatrala oholom osobom, premda u meni je bilo dosta osuđivanja drugih na temelju njihovih životnih odabira ili postupaka, ali smatrala sam da je to u granicama uobičajenog.

Sutradan sam u prisustvu navedenih mestra doživjela snažan poriv, meni neobjašnjiv i neshvatljiv, da se ponudim da im operem stopala.

Sljedeći put kad sam se susrela s riječi *poniznost* bilo je u konstelacijskom radu, gdje je voditeljica često naglašavala kako facilitator konstelacije mora biti ponizan i ne pripisivati sebi značaj prilikom rada s ljudima. Nigdje do tada nisam se susrela s tim pojmom niti sam mu pridavala ikakvo značenje u svom životu. Polako sam shvaćala da stvari polako sjedaju na svoje mjesto.

ŽIVOT NAS VOLI

Značajne lekcije koje su ušle u moj život tokom razdoblja u kojem se intenzivno družim s konstelacijskim radom su mnoge, a navest ću neke čiji trag vidim u svom svakodnevnom životu.

Sjećam se prvih konstelacija kada bi se na radionici na Zoomu okupilo mnoštvo različitih ljudi, različitog podrijetla, obrazovanja, godina, geografskih lokacija... Brzo sam primijetila da na sve sudionike ne reagiram na jednak način - neki su sudionici u meni izazivali nervozu, nestrpljenje, neki su mi jako privlačili pozornost, drugi su mi bili nevidljivi i neinteresantni, a neki su me očito trigerirali, nešto u vezi njih me je jednostavno smetalo i budilo u meni nelagodne osjećaje.

Kroz sudjelovanje u radovima drugih sudionika, ali i samim prisustvovanjem bez aktivnog sudjelovanja u reprezentaciji, u mene se duboko utisnulo viđenje kako smo svi slični, kako podliježemo istim boljkama i kako se saplićemo o iste prepreke. Mnogi smo morali proći iste procese, izgovoriti rečenice kojima prihvaćamo vlastite roditelje takve kakvi jesu, pokazati poniznost pred Životom i Smrti kroz prihvaćanje svih okolnosti pod kojima nam je život proslijeđen, morali smo odrasti na način da prestanemo idealizirati naše roditelje i prestanemo od njih tražiti dodatne „darove“, nakon što su nam dali najveći dar, sam život.

Kroz život sam najviše bila zainteresirana za razlike među ljudima, dok su mi konstelacije otvorile oči za naše sličnosti. Na posljednjem konstelacijskom radu u kojem sam sudjelovala kao reprezentant samog Života, osjetila sam duboko kako su svi sudionici preda mnom isti, lijepi, sjajni i dobri, kako nikoga Život ne procjenjuje već ga vidi cijelog kakav jest i voli. Život nas voli!

Bila je privilegija osjetiti takvo što. Kao i iskustvo s Ayahuascom, nakon kojeg ništa ne može biti isto kao prije, tako i svako konstelacijsko iskustvo za mene nosi transformativan potencijal. Znam da sam sad drugačija od one kakva sam bila prije tog rada.

Snovi su za mene važan način praćenja što se zbiva u meni, a onkraj je mog svjesnog shvaćanja, tako nerijetko u snovima vidim kako se neki procesi završavaju, ili još traju, jesam li još navezana na neke ljude, događaje, energije... Snovi su mi putokaz na drugačijoj razini, mnogo suptilnijoj, kakvi su pokreti moje Duše. Nedavno mi je kroz san došla spoznaja o promjenama u dubini mog bića; moj partner i ja vozili smo se avionom i odjednom je avion počeo gubiti na visini i bilo je očito da ćemo poginuti kada udarimo u morsku površinu. U tom trenutku, moja reakcija nije bila ona koju bih očekivala u budnom stanju, naprotiv, bila je potpuno suprotna - s mirom sam prihvatila završetak naših života i nisam krenula u paniku, već sam jednostavno bila s tim prihvaćanjem. U tom trenutku, avion je neočekivano i čudesno promijenio smjer i uzdigao se tik pred udarcem u more. Tada sam se probudila.

Taj san je ostavio dubok trag na meni i smatram ga značajnim na razini koju ne mogu dovoljno jasno pojmiti niti izraziti, ali vidim da se moj odnos prema Smrti, kao i Životu, značajno mijenja.

Direktna promjena koju sam osjetila nakon drugog osobnog konstelacijskog rada koji sam radila je preokret u odnosu prema roditeljima. U tom radu, sjećam se kako je voditeljica iznenadno uvidjela gdje leži moja zamka, rekavši „*ne možeš biti psiholog vlastitim roditeljima*“.

Tu sam se prvi put suočila s rečenicama u kojima priznajem da sam ja mala naspram svojih roditelja te da su oni najbolji i jedini roditelji za mene. Prihvatanje sistemskog poretka učinilo je da duboko u sebi uvidim koliko sva moja dječja zanovijetanja, prurušena u pametovanje i korisne savjete, kod mojih roditelja ne mogu naići na plodno tlo. Ja sam mala, a oni veliki i moj najveći zadatak je prihvatiti ih takve kakvi jesu. Na nedavnoj radionici gdje sam samo iznijela kako teško podnosim odnos mojih roditelja, od voditeljice sam dobila samo jednu rečenicu koja je u meni napravila tektonski pomak. „*Ne trebamo imati savršen odnos s našim roditeljima*“. Olakšanje koje je donijela ta jedna rečenica je neizrecivo, a težina koju sam u tom trenu uvidjela da nosim jer nemam s roditeljima odnos koji bih nazvala idealnim, se rasprsnula. Kad je i ta dječja iluzija iščezla, ostalo je samo ono što jest, obično i nimalo spektakularno. Samo ono što jest.

Hilma af Klimt

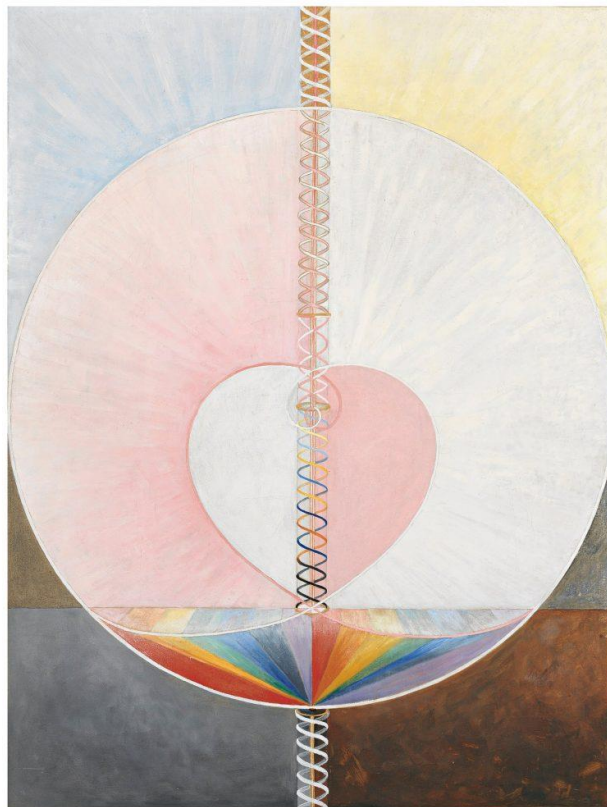
Mnoga druga znanja su me dotakla toliko da danas potpuno drugačije prilazim određenim problematikama i sklonija sam se povući i reći kako ne znam o nečemu dovoljno, nego izgovarati svoje mišljenje. To mi jednostavno više nije važno.

Usjekla mi se rečenica kako „*Život uvijek nađe put*“, što je dalo dodatno razumijevanje rečenici Berta Hellingera „*Nema ništa snažnije od onog što se stvarno dogodilo*“. Život zaista ne mari za naše interpretacije, emocije, naše prilike, okolnosti, tajming... On nađe svoj put.

Važna mi je bila i rečenica voditeljice kojom je naglasila kolike žrtve su podnijeli naše pretkinje i preci da bi mi danas bili tu. Nikad do tada nisam o tome razmišljala, kako je život prije bio težak i surov, i zaista, čuderno je danas biti živ u nekom sasvim drugom vremenu, po mnogome lakšem nego ikada ranije za sve naše prethodnice i prethodnike. Biti svjesna tog dara danas za mene je čisti blagoslov.

Pred kraj, voljela bih reći kako sam sretna i zahvalna što sam dio zajednice ljudi koji su se osjetili pozvani doći bliže ovim univerzalnim zakonima te ih pustiti u svoj život. Osjećam da je dublje razumijevanje osnovnih konstelacijskih principa povezano s duhovnim rastom koji se neminovno događa, a opet, za koji je došlo vrijeme u životu svakog od nas koji smo tu.

Procesi koji prije nisu bili mogući, sada se odvijaju, a moj osjećaj same sebe kao individue miješa se s osjećajem povezanosti i premreženosti s mnogim drugim Dušama i ne osjećam potrebu, kao ranije, biti istaknuta ni po kojoj osnovi. Već dulje vrijeme pitam se kako služiti u ovom životu više, kako iskoristiti svoje darove za dobrobit života samog, i danas ne vidim da to radim svojim specifičnim kompetencijama stečenim kroz obrazovanje, već samim time što jesam, što sam postala, u što sam se razvila i kako živim. Taj osjećaj da je samo bivanje dovoljno mi pruža dugo traženi mir.

Hilma af Klimt